

փոքրիկ, վտիտ մարմինը իր լայն անկողնի մէջ սառած էր ու անշարժ:

Ա. ԱՀԱՐՈՆԵԱՆ

ՄԻՐՈՅ ՓԻԼԻՍՈՓԱՅՈՒԹԻՒՆ

(Շեւի)

Առուակը դէպի գետակն է ձգտում,
Գետը միանում վեհ ովկիանոսին,
Ծովերը յուզուած իրար են դուռում,
Անշատ կեանք չը կայ երկրիս երեսին:
Բոլոր էակներն Անհասի խօսքով
Ձուլում են զոյգ-զոյգ, իբրեւ մէկ էակ,
Իսկ ինչո՞ւ ուրեմն խօլ փաղարշանքով
Մենք՝ չենք միանում, իմ անգին հոգեակ:
Համբոյր է տալիս լեռը եթերին,
Կոհակներն իսկ փարում են իրար:
Ինչո՞ւ նման չենք մենք ծաղիկներին,
Որ սէր են բուրում մէկ-մէկու համար:
Ծովն են փայփայում լուսնեակն ու գիշեր,
Արփին շողերով գրկում է աշխարհ,
Բայց ես ինչ անեմ այդ ջերմ համբոյրներ,
Երբ գգուանք չ'ունիս գոթաղգիս համար...

Թարգմ. Գ. ԱՆՈՓԵԱՆ